

ville sætte Pris paa, at deres Repræsentant optræder paa en saadan Maade, at han kan finde Ørenlyd i den Forsamling, hvor han optræder, og komme paa Forhandlingsfod med Repræsentanter ogsaa for andre politiske Retninger end den, han selv tilhører. Men det lader jo til, at det ærede Medlem ikke en Gang kan komme paa Forhandlingsfod med Repræsentanter af sit eget Parti, sin egen politiske Retning, end mindre med andre. Jeg kan forsikre det ærede Medlem — og maaske han for en Gangs Skyld vilde gøre vel i at lægge sig paa Sinde, hvad jeg nu siger —, at jeg i den lange Tid, jeg har siddet i Folketinget, ikke har oplevet, at noget nyt Medlems Debut har gjort et saa usmageligt Indtryk paa Tinget som det ærede Medlems. Det ærede Medlem kender ikke anden Maade at diskutere paa end ved personlige Ubehageligheder. Han har overvældet saavel den højtærede Konseilspræsident som mig med rent personlige Uartigheder, som man naturligst maa besvare med ikke at optage Debat med det ærede Medlem, hvis det skulde blive ved i den Skure. Det eneste, der kaster et noget forsonende Skær over den Maade, hvorpaa det ærede Medlem finder det passende at føre Debatten, er, at den Arrogance, han lægger for Dagen, er i en vis Forstand saa fornejelig og kaster et saa velgørende humoristisk Skær over det hele, at man ikke kommer til at se saa skarpt paa det ærede Medlems Optræden, som man maaske ellers vilde gøre.

Til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) skal jeg sige, at det ærede Medlem er en vanskelig Mand at diskutere med, ikke af samme Grund, som volder Vanskelighed overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, thi det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds fører altid Forhandlingen paa en urban og hensynsfuld Maade. Men det ærede Medlem er vanskelig at diskutere med, fordi han er, tør jeg nok sige, meget ensidig. Det ærede Medlem har en udpræget Tilbøjelighed til at se Tingene fra den Side, der nu for ham staar som den ene rette og gyldige, og har undertiden Vanskelighed ved at acceptere Argumenter fra anden Side. Det kommer ogsaa frem ved Spørgsmaalet om Balance, idet det ærede Medlem, naar han f. Eks. skal opgøre Balancen for Finansaaret 1906—07, med stor Haardnakkethed vedbliver at se bort fra, at der er saadanne Udgifter som til Statsgældens Forrentning, som de 20 Mill., man lægger hen i Hypotekbanken, som de 5 Millioner, man lægger

hen i Brandforsikringsfonden, Husmands-laanene o.s.v., Udgifter, som, naar Balancen skal gøres korrekt op, ingenlunde kunne regnes som Udgifter i egentlig Forstand, Husmands-laanene i hvert Tilfælde kun for en Brøkdæl, de øvrige slet ikke.

Det ærede Medlem sagde, at han vedblivende betvivlede, at vor Nationalformue var gaaet noget væsentligt frem, saadan forstod jeg det ærede Medlem. I alt Fald mente det ærede Medlem, at den ikke var gaaet videre frem i de senere Aar, og han henholdt sig der til den stærke Stigning af vor Gæld til Udlandet. Ja, nu er Forholdet, at allerede i Aaret 1900 blev ved Samarbejde mellem den da nedsatte Skattekommission og Statistisk Bureau Nationalformuen her i Landet opgjort til 7—7¼ Milliard. Siden da er Landejendommenes Værdi — det er et Faktum, det ærede Medlem ikke havde faaet Øje paa — steget med 600—700 Mill. Kr. Der er heller ingen Tvivl om, at der har fundet en uhyre Værdistigning Sted i denne 10-Aars Periode paa Bygninger, Maskiner, Skibe og forskelligt andet. Der fremkommer ved alt dette en saa stærk Stigning, at den mindst maa opveje den desværre samtidige stærke Stigning af vor Gæld til Udlandet, og jeg føler mig overbevist om, at den mere end opvejer denne, saa at det er nøgternt at sætte Nationalformuen i dette Øjeblik til mellem 7½ og 8 Milliarder, særdeles nøgternt.

Saavel dette ærede Medlem som det ærede Medlem fra Langeland (Munch) har ikke ret forstaaet de Udtalelser, jeg fremkom med forleden Dag om Ændringen i Statistisk Bureaus Opgivelse af Nationalindtægten fra 1,000 til 1,200 Mill. Det forekommer mig dog, at mine Udtalelser maa have været tydelige nok. Forholdet er simpelt hen dette, at Statistisk Bureau har bygget sin Beregning over Nationalindtægten paa den første Bearbejdelse af Resultaterne af Formue- og Indkomstskatten af 1903. Resultatet af de senere Skattemønstre viser, at der har været en regelmæssig Stigning, og paa Grundlag af Resultaterne fra 1908 er Statistisk Bureau da naaet til 1,150 Mill., og efter dets Skøn over senere foregaaet Stigning mener det at kunne ansætte Endetallet til mindst 1,200 Mill. Det er altsaa ikke en forandret Beregningsmaade, der er Tale om, men det er den Vækst i Nationalindtægten her i Landet, som kan konstateres ved den stadige Stigning af Indkomstskattens Udbytte og ved hele det statistiske Materiale, hvorpaa Beregningerne herom ere byggede.